

Küçük Beyaz At

Mustafa Ruhi ŞİRİN

Yine beyaz bir devenin sırtında geldi kış.

Yapayalnız bir kardan adamın yanında buldum kendimi.

Deve nerde?.

Geldiği yoldan geri döndü ülkesine.

“Haydi acelemiz var!.”

İhtiyar bir kadının sesiydi duyduğum ses. Kar üstünde yürürken sağ adımda re, sol adımda mi sesi. Kar yumuşacık. Ayaklarımda sarı çizmeler.

“Gecikiyoruz. Yoksa çizmelerini bir tilki kapabilir ayağından.”

İhtiyar kadın haklı, diye bir ses duydum: Çizmelerinin bağı bile yok!.

Karda koşmayı başarmışım. Arada, geriye dönüp bakmak, izleri görmek isteyince resim oyununa yakalandım.

O da ne!. Damgalar sarıya dönüşmüş. Her adımda tek bir resim kalıyor arkamda.

Bir adım çocuk bir adım serçe. Bir çocuk bir kiraz. Bir tavşan bir çocuk. Bir yıldız bir çocuk. Bir fil bir çocuk. Bir çocuk bir balık. Kelebek çocuk, martı çocuk, elma çocuk, portakal çocuk ve balon.

Ev, gül, çocuk, uçurtma. Zürafa cüce mi cüce!.

-Sarı resimli yol, vadiden ovaya bir ırmak gibi çağılıyor. Kardaki çizmelerimin sarı izini gören olursa tılsımın bozulacağından kaygılanıyorum.

İçimden, bir kızakla sürmeli yolculuğum, diye geçirir geçirmez, hop önümde ahşaptan bir kızak!.

İkinci armağan ise upuzun beyaz kanatlı kuş oldu. Gagasında kızığımın kırmızı ipi. Kanatlanmış uçarken, kızığım arkada kıvrımlı ipincecik iki yeşil iz bırakıyor.

Uzakta bir orman.

Kızığımın ipi kopmuş.

Öykü

Çimenlerin üzerinde sırtüstü uzanmışım.

“Güle güle.

Koş baharın büyüğü bahçesine!.”

Ve ihtiyar kadın sustu.

Koştum.

Yine uçar gibi koştum, koştum.

Bembeyaz kar denizi bitiverdi.

Papatya bahçelerinin çitleri devetabanından. Gelinciklerin kırmızılığı ovayı ve göğü kızıl bir sise boyamış. Çiçek ovasında lâle az. Evlerin balkonları gül sağnağı. Pencerelelerden sarkan sardunyalar suskun, evler ıssız, yapayalnız, kimsesiz.

Sarı çizmelerimi bir tilki kapmış, yalınayak yürüyorum. Kuş sesleri çiçek kollarına karışmış. İnsan sesini özlemişim. Evlerin kapıları pencereleri açık.

Kendi kendime mırıldanmaktan canım sıkıldı.

Kimse yok mu?.

Seslendimse de duyan olmadı. Ne pencerelerde ne de kapı eşiklerinde bir insan yüzü.

Kuşlar başıma konarken avuçlarımı açıyorum. Avuçlarım kuş yuvası, kollarım kuş dalı. “Asıl bu filmi çekmeliydi Alfred Hitchcock “ dedi ikinci ses.

“Küçük yolcu, hoş geldin bahar şenliğimize.”

Niçin görünmüyorsunuz?. Annemin sesine benziyor sesiniz.

“Bahar ülkesinde size eşlik edeceğim, sesimle.”

Sonra, düşsel yolculuğun sırrını ihtiyar kadın fısıldadı kulağıma: Güzel bakan güzel görür.

“Güzellikler ırmağı boyunca yürürsen yaz nehrine ulaşacaksın!”

Yürüdüm, genişledi ırmak. Gölge de ırmakla yürüdü. Gölge serinleyince ben de serinledim. Ovadaki ırmak göl gibi durgun. Güneş ışınları bir aynaya çevirmiş gölün yüzeyini. Fillerin nehirdeki gölgeleri daha büyük. Filler ürkünce yavru fil, annesinin altında saklanıverdi.

“Sen de tanık olacaksın buna”, dedi ihtiyar kadın. “En çocuk mevsim yazdır. Dallarda ezgi ırmakları gibi yeni kızarmış kirazlar diriliş çağıltısı. Ölürken insanların dudaklarına kiraz sürülmesinin anlamı cennette ebedi kirazları tatması içindir.”

Yaz bahçesinde insan yok.

“Çocuklar şarkı söylüyor uzak kırlarda.”

-İlk çocuğunu o gün yitirmiş bir annenin sesiydi bu ses.-

Küçücük tepeciğin üzerinde ahşap bir evcik.

Evcığın önünde bahçe.

Bahçenin ortasında kuyu. /Yusuf’u kardeşlerinin attığı kuyu çöldeydi. Çöl yeşerdi farzet. Kuyu aynı kuyu. /Üstünde çıkırık. Çıkırığın kolu kırık.

Çocukları çağırmasını söyledim ihtiyar kadına.

“Çağırمام”, dedi, “seni görürlerse hayal edemezler sonra seni.”

Sevinmiştim. Rüyam anlatılacaktı benden sonra. Susuzluğum gitti. Öptüm elini, çıktım yola.

Yol uzayıp gidiyor upuzun dağların eteklerine doğru.

Dağlar yüksek. Nehir bazen aslan gibi kükreyerek akıyor tepelerden; bazen bebek gibi mışıl mışıl uyuyor ovada. Tarlalarda buğday başakları henüz yeşil. Evlerin pencerelerinin parlayışı neye benziyor?

Yaşlı bir kedi oturmuş da bakıyor sanki bir kuşa.

Kırda çocuklara ateş yakmayı öğretiyor yaşlılar. Sonbahar bahçesinde hayatın rengi sarı. Nehrin iki yakasındaki mezarlar susmuş; ırmakla seyrediyoruz sonbaharı ve mezarları.

“Unutma bizi. Yine gel!”

Kimin sesiydi bu ses?. Kış kraliçesinin sesi mi?. Bahar Abla’nın mı?. İhtiyar kadının mı?. Sonbahar Teyze’nin yeni sesi miydi?.

Gökyüzünde yankılanan büyülü ses sustu birden.

Kaybettiğim sesin yankısıyla nehir boyunca yürüdüm, yürüdüm. Bahçeye yaklaştıkça ses duyulmaz oldu. Bu kez ay gülümsedi. Yıldızlar uçuşmaya başladı. Çiçekler, ağaçlar, kuşlar uykuda. Uyuyamayan yalnızca gökyüzü ve uzaktaki denizler.

Çocukların sevinç çığlıklarıyla uyanmış herkes. Evlerin ortasındaki meydanda büyük bir çınar ağacının altında ayakta bekliyorum. -Altında beklediğim ağaç doğduğum köydeki çınar ağacının budanmış haline ne kadar da benziyordu. Ama bu meydanı, bu evleri ilk defa görüyordum.-

Ön sırada çocuklar el ele tutuşmuş. Arkada yüzlerce göz bana bakıyor. Orta yerde kocaman bir sofra. Herkes susuyor. Aksakallı bir ihtiyar önde, arkasında birkaç kişi bize doğru yaklaşırken bilge ihtiyarın elini öptüm.

Çömeldik. Tılsımın bozulmaması için susmam gerektiği öğretilmişti bana. Susarak baktım etrafıma.

“Biliyorum”, dedi bilge “gideceğin yeri. “

Sofrada kaşık yok. Tepeleme pilav dolu. Bir tarafta pişmiş tavşan, bir tarafta pişmiş yavru fil. Ortalarında bildircin. Altı siyah göz bana bakıyor. Tavşan göz kırpinca yardım istediğini anladım. Kaç, dedim. Zıpladı kaçtı pişmiş tavşan. Çocuklar alkışladı tavşanı. Koş, dedim pişmiş ufacık file. Adımını yere attı. Sofradan iniverdi. Tüylerine kavuştu, tıpkı tavşan gibi.

Sonra büyüdü büyüdü boyumu aştı.

Hadi koş, deyince fil de düştü tavşanın peşine.

Geceyarısı yüzlerce göz koşan file bakıyordu.

Uç, der demez bildircına uçuverdi.

Tahta kaşık elimde, pilava dokunamadım bile. Herkes başımızın üstünde dönüveren bildircına bakarken aynalı bir tastan su içtim.

Atlar geldi, derin bakışlı beyaz atlar.

Aksakallı ihtiyarın elini öptüm.

“Dört mevsimin bir arada yaşandığı yerde bitecek bu yolculuk”, dedi beni uğurlarken.

İhtiyar bilge, bir bahar armağan eder gibi konuşurken, yanımdaki eğersiz küçük at sırtına kolay binmem için eğildi. Ve çocukların başlarının üstünde uçuşan uçurtmaların arasından üç atlı önde, ben arkada yola çıkmaya hazırız. Göz gözeyiz çocuklarla. Aramızda bakış kuşları uçuşurken beyaz siyah sarı tenli çocuklarla gülüşüyoruz. O gece, en çok da zencilere benzediğimi fark ettim.

Ve çocuklar mendil sallarken üç atlı önde ben arkada yolculuğumun son bölümü başladı. Önce bildircını gördüm. Tavşanla filin yanından hızla geçtik.

Hiç ses yoktu ortalıkta.

Işıkla ışıksızlık arası sisli bir hava. Korku ile korkusuzluk arası dağlara ovalara ırmaklara nehirlere dört mevsimin aynalarına bakarak tamamladım yolculuğumu. Kalbimde bir ferahlık, tatlı bir esenlik çağılması.

“Hoş geldin!”

Bir çocuk korosunun sesiydi bu ses.

Küçücük bir tepenin üzerindeyim.

Atım nerde?.

Küçük beyaz atım yok.

Çocukluğumun küçük beyaz atı hâlâ koşuyor çocukluğumun kırlarında.